

KUUDENNEN PAASTOVIIKON LAUANTAI (Lasarus)

Ehtoopalvelus perjantai-iltana

Avuksihuutostikiirat, 8. säv.

Täytettyämme sieluja hyödyttävän nelikymmenpäiväisen paaston | me pyydämme saada nähdä myös kärsimyksesi pyhän viikon, | oi ihmisiä rakastava, | että me silloin ylistäisimme suuria tekojasi ja sanomatonta taloudenhoitoasi meidän tähtemme | ja yksimielisesti veisaisimme: || Herra, kunnia olkoon Sinulle! *(Kahdesti)*

Marttyyrien stikiira, 8. säv.

Me rukoilemme, oi Herran marttyyrit: | Rukoilkaa meidän Jumalaamme ja pyytäkää, | että Hän antaisi meidän sieluillemme runsaan armon || ja armahduksen monille rikkomuksillemme!

Pyhän Lasaruksen stikiirat. Kuningas Leon runo, 6. säv.

Herra, aikoessasi omasta tahdostasi asua haudassa, | Sinä halusit nähdä Lasaruksen haudan | ja kysyit: Mihin olette hänet panneet? | Saatuasi tietää sen, mistä et ollut tietämätön, | Sinä huusit rakastamallesi: Lasarus, tule ulos! | Ja hengen kuuli Sinua, joka olet antanut hänelle hengen, || meidän sielujemme Vapahtajaa. *(Kahdesti)*

Herra, Sinä tulit neljättä päivää kuolleena olleen Lasaruksen haudalle | ja vuodattaen kyyneleitä ystäväsi tähden Sinä, elämän tähkäpää, | nostit ylös nelipäiväisen kuolleen. | Niin ääni satoi kuoleman ja kädet päästivät käärinliinat. | Silloin opetuslasten joukko täyttyi ilosta, | ja kaikki huusivat yhteen ääneen: || Siunattu olet Sinä, Vapahtaja! Armahda meitä! *(Kahdesti)*

Herra, Sinun äänesi hajoitti tuonelan valtakunnan | ja Sinun valtasi sana nosti haudasta nelipäiväisen. | Lasaruksesta tuli uudestisyntymisen pelastava ennaltajulistus. | Kaikki on mahdollista Sinulle, Valtias, | kaikkien Kuningas! || Lahjoita palvelijoillesi armahdus ja suuri laupeus!

Herra, kun Sinä halusit todistaa opetuslapsillesi kuolleista nousemisesi, | Sinä menit Lasaruksen haudalle. | Kun Sinä kutsuit häntä, tuonela joutui vangiksi | ja päästi nelipäiväisen, joka huutaa Sinulle: || Siunattu Herra, kunnia olkoon Sinulle!

Herra, Sinä otit opetuslapsesi mukaan | ja menit Betaniaan nostaaksesi ylös Lasaruksen. | Ihmisluonnon lain mukaisesti Sinä itkit häntä, | mutta Jumalana nostit hänet neljäntenä päivänä ylös, | ja hän huusi Sinulle: || Vapahtaja, siunattu Herra, kunnia olkoon Sinulle!

Kunnia... 8. säv.

Sinä, meidän Vapahtajamme, tulit Lasaruksen haudalle | ja kutsuen häntä nostit kuolleen ikään kuin unesta. | Katoamattomuuden henki pudisti pois turmeluksen, | ja sanan mukana hän tuli ulos käärinliinoin sidottuna. | Kaiken Sinä voit, kaikki Sinua palvelee, | oi ihmisiä rakastava, kaikki on Sinulle alamaista. || Meidän Vapahtajamme, kunnia olkoon Sinulle!

Nyt... **Andreas Sokean runo, 8. säv.**

Täytettyämme sieluja hyödyttävän nelikymmenpäiväisen ajan huutakaamme: | Iloitse, Betanian kaupunki, Lasaruksen kotipaikka! | Iloitkaa, Martta ja Maria, hänen sisarensa! | Huomenna Kristus saapuu sanallaan tekemään eläväksi kuolleen veljenne. | Kuullessaan Hänen äänensä karvas ja kyltymätön tuonela kauhistuu pelosta | ja suuresti huoaten päästää Lasaruksen, joka on liinoinhin sidottu. | Sen nähdessään heprealaisjoukko hämmästyä | ja käy Häntä vastaan palmunlehvin ja oksin. | Ja lasten nähdään ylistävän Häntä, jota isät kadehtivat. | Siunattu olkoon Hän, || joka tulee Herran nimeen, Israelin Kuningas!

Prokimeni, 6. säv.

Meidän apumme on Herran nimi, | Hänen, joka on tehnyt taivaan ja maan.

Liitelauselma: Ellei Herra olisi meidän kanssamme – näin sanokoon Israel.

Ensimmäisestä Mooseksen kirjasta (49:33–50:26)

Kun sitten farao kutsuu teidät luokseen ja kysyy, mikä teidän ammattinne on, niin sanokaa: 'Me, sinun palvelijasi, olemme olleet karjankasvattajia nuoruudestamme tähän päivään saakka, kuten esi-isämmekin.' Silloin saatte jäädä asumaan Goseniin, sillä egyptiläiset eivät siedä keskuudessaan paimentolaisia, joilla on lampaista ja vuohia." Joosef meni faraon luo ja sanoi: "Isäni ja veljeni ovat tulleet tänne Kanaaninmaasta ja tuoneet mukanaan lampaansa, vuohensa, nautakarjansa ja koko muun omaisuutensa. He ovat nyt Gosenin maakunnassa." Sitten hän otti mukaansa viisi veljeään ja vei heidät faraon eteen. Farao kysyi hänen veljiltään: "Mikä on teidän ammattinne?" He vastasivat faraoille: "Me, sinun palvelijasi, olemme lammaspaimenia, kuten esi-isämmekin olivat." He sanoivat vielä faraoille: "Me jouduimme tulemaan siirtolaisiksi tähän maahan, sillä lampailamme ja vuohillamme ei ole Kanaaninmaassa syötävää, kun siellä on kova kuivuus. Sallithan, että me, sinun palvelijasi, asetumme asumaan Gosenin maakuntaan." Farao sanoi Joosefille: "Isäsi ja veljesi ovat tulleet luoksesi. Egyptin maa on sinulle avoinna, sijoita heidät asumaan maan parhaaseen osaan. He saavat asua Gosenin maakunnassa, ja jos heidän joukossaan on kyvykkäitä miehiä, niin pane heidät päällysmiehiksi huolehtimaan minun karjoistani." Sitten Joosef haki isänsä ja toi hänet faraon eteen, ja Jaakob tervehti faraota toivottaen hänelle siunausta. Farao kysyi Jaakobilta: "Paljonko sinulla on ikää?" Jaakob vastasi: "Olen elänyt vaeltajan elämää satakolmekymmentä vuotta. Vähälukuiset ja onnettomat ovat elinvuoteni olleet, eikä niitä ole kertynyt minulle yhtä paljon kuin esi-isilleni heidän vaelluksensa aikana." Sitten Jaakob hyvästeli faraon, toivotti hänelle siunausta ja lähti hänen luotaan. Joosef sijoitti isänsä ja veljensä Egyptiin asumaan ja antoi heille maaomaisuutta maan parhaasta osasta, Ramseksen maakunnasta, kuten farao oli käskenyt. Ja Joosef piti huolen isänsä ja veljiensä ja koko suvun elatuksesta antaen kullekin sen mukaan, montako ruokittavaa hänellä oli. Missään ei ollut syötävää, sillä nälänhätä oli hyvin ankara, ja Egypti ja Kanaaninmaa olivat nääntymässä nälkään. Joosef kokosi Egyptistä ja Kanaaninmaasta kaiken hopean maksuksi siitä viljasta, joka häneltä ostettiin, ja vei hopean faraon palatsiin. Kun hopea oli loppunut Egyptistä ja Kanaaninmaasta, tulivat egyptiläiset Joosefin luo ja sanoivat: "Anna meille leipää! Pitääkö meidän kuolla sinun eteesi, nyt kun hopea on lopussa?" Silloin Joosef vastasi: "Tuokaa tänne karjanne, niin minä annan teille syötävää eläimiänne vastaan, jos kerran hopeanne on lopussa." He toivat karjansa Joosefille, ja hän antoi heille syötävää hevosten, lampaiden ja vuohien, nautakarjan ja aasien hinnalla. Näin hän sinä vuonna piti

heidät hengissä ruoalla, jonka he saivat karjaansa vastaan. Niin kului se vuosi. He tulivat hänen luokseen seuraavanakin vuonna ja sanoivat: "Herramme, sinä tiedät varmaan, että kaikki hopea on lopussa, ja myös meidän karjamme ja juhtamme ovat jo joutuneet sinun haltuusi. Meillä ei ole sinulle enää muuta tarjottavaa kuin ruumiimme ja peltomme. Pitääkö meidän peltoinemme tuhoutua sinun edessäsi? Ota meidät ja meidän peltomme ja anna meille leipää, niin me tulemme faraon orjiksi, ja anna meille myös siemenviljaa. Näin me pysymme hengissä eivätkä pelot autioidu." Niin Joosef osti koko Egyptin pelлот faraolle, sillä kaikki egyptiläiset myivät hänelle peltonsa, kun nälkä oli käynyt heille ylivoimaiseksi. Näin koko maa tuli faraon omaksi. Joosef teki kansasta faraon orjia kautta koko Egyptin maan. Vain pappien peltoja hän ei ostanut, sillä papit saivat palkkansa faraolta ja pystyivät elämään häneltä saamallaan tuloilla. Siksi heidän ei tarvinnut myydä peltojaan. Joosef sanoi kansalle: "Minä olen nyt ostanut teidät ja teidän peltonne faraolle. Tässä on teille siemenviljaa, kylväkää peltonne. Mutta sadosta teidän on aina annettava viidesosa faraolle. Neljä viidesosaa siitä jääköön teille siemenviljaksi sekä ravinnoksi itsellenne, talonväellenne, vaimoillenne ja lapsillenne." He sanoivat: "Sinä olet pitänyt meidät hengissä. Pidä meistä huolta edelleenkin, niin me olemme faraon orjia." Ja Joosef sääti lain, joka vielä nytkin on voimassa Egyptissä, että faraolle oli annettava viidesosa sadosta. Vain pappien pelлот eivät joutuneet faraon omistukseen.

Prokimeni, 4. säv.

Jotka Herraan turvaavat, | ovat kuin Siionin vuori.

Liitelauselma: Se ei horju, vaan pysyy iankaikkisesti.

Sananlaskujen kirjasta (31:8–31)

Avaa sinä suusi hiljaisten puolesta, hanki oikeutta syrjityille. Avaa suusi ja anna oikea tuomio, aja kurjan ja köyhän asiaa. Jos hyvän vaimon löydät, löydät aarteen, kalliimman kuin meren helmet. Häneen voit aina luottaa, hän pitää puutteen loitolla sinusta. Hän toimii miehensä parhaaksi, ei vahingoksi, kaikkina elämänsä päivinä. Hän huolehtii villasta ja pellavasta, hänen kätensä ahkeroivat iloisesti. Hän on kuin laiva, hän hankkii ravintoa etäältäkin. Kun vielä on yö, hän nousee, valmistaa ruoan talonsa väelle ja jakaa ravinnon palvelustyöilleen. Hän löytää hyvän pellon ja ostaa sen, omin varoin hän perustaa viinitarhan. Hän vyöttää itsensä tarmolla ja tarttuu työhönsä riuskoin ottein. Hän näkee työnsä tulokset, hän ei sammuta lamppua yölläkään. Hänen sormensa kulkevat kehräpuulla, hän ei päästä kädestään värttinää. Hän avaa kätensä onnettomalle ja antaa apuaan köyhälle. Pakkanen ja lumi eivät häntä säikytä, sillä hän on varannut perheelleen talvivaatteet. Omin käsin hän valmistaa peitteet, hänen pukunsa ovat pellavaa ja purppuraa. Hänen miehensä saa osakseen kunnioitusta istuessaan vanhinten kokouksessa. Hän tekee pellavapaitoja myytäväksi ja toimittaa vöitä kauppiaille. Häntä seuraa menestys ja kunnia, hän katsoo hymyillen tuleviin päiviin. Kun hän puhuu, hän puhuu viisaasti, antaa neuvoja ystävällisin sanoin. Hän valvoo kaikkea, mitä talossa tehdään, eikä laiskana leipäänsä syö. Hänen poikansa kiittävät häntä, hänen miehensä puhkeaa ylistämään: "Monet naiset ovat uutteria ja taitavia, mutta sinä olet ylitse kaikkien muiden." Kauneus katoaa, viehäytys haihtuu, ylivertainen se vaimo, joka pelkää Herraa! Kiittäkää häntä hänen hyvistä töistään, ylistäkää häntä kaikkien kuullen!

Ja Ennenpyhitettyjen lahjain liturgia